

hondo-hondotik

Michael Albert

(Kazetari eta idazlea)

Antolatu eta manifestatu

Politika apokaliptikoei gorrotoa diet. Eskubide zibilen mugimenduak eta Vietnamek erradikalizatu ninduten. Jendeak oihu egiten zuen ingurumenaren degradatzeaz, faxismoaren oldartzeaz eta berehalako Armagedonaren aurka. FBIko agente harroputzak Pantera Beltzetako aktibistak ohean zeudela hiltzen ikusi genituen. Bonbardatzaileak ikusi genituen haurrak eta bizidun oro sarraskitzen. Bi milioitik gora indotxinar hil zituen AEBen indarkeriak. Pozoi toxikoak isuri eta oihanak eta landa eremuak birrindu zituzten. «Ibaiak ere hilko al dira?», galdetzen zieten haurrek gurasoei.

Horrek guztiak nahikoa arrazoi eta gehiagor eman zizkigun nire belaunaldiko milioika herritarrei gerraren aurka, pobreziaaren aurka, sexismoaren aurka eta jende errugabeak pairatzen dituen beste bortxaketa ugariren aurka altxatzeko.

Oposizio masiboa sortu zen. Eta oposizioaren aurkako errepresio masiboa. Hala ere, ez nintzen alarmistaki alarmatu. Elitea izan zitekeen okerreina izanda, gure aktibismoa izan zitekeen itxaropentsuena izanda eta garaiak izan zitezkeen arriskutsuenak izanda ere, ez nuen uste mundua era katastrofikoan lerrokatuko zenik.

Nahiz eta heriotzak izugarriak izan ziren, franelazko traje grisduen *ohiko negozio* intensifikatuak baino ez zirela ikusten nuen. Ikusten nuen 60, 70, 80 eta 90eko hamarkadetakoa gertakari latz eta tamalgarri guztiek ez zituztela orduko gizarte harremanak aldatuko. Ez zegoen erregimen nardagarri berririk mundua mehatxatzen.

Baina esan beharra daukat, egun, hoteletak geletan, AEBetako Kongresuan eta Etxe Zurian egiten ari diren planak ez zaizkidalda iruditzen *ohiko negozioen* intensifikazio huts direnik.

Bestelako mundu berri eta humanoago bat aldarrikatzen indarra hartu duen korporazioen globalizazioaren aurkako mugimenduak unibertsoa zaindariak beldurtu ditu. Baina I/11k konfiantza eta segurtasuna eman die zaindariei.

Kapitalisten, patriarkatuen, arrazisten eta korporazioen globalizazioa lazgarria da, bai; baina, batzuetan —eta iragan mendeko lehen erdiko Nazismoaren iguera lehen adibidea da—, are okerragoa dena zain egoten da, infernu barrenetik irteteko. Eta badirudi deabru berria gure munduan sartzeko prestatzen ari dela.

Iraken kontrako erasoak ondorio latzak izango ditu irakiarrentzat, eta Ekialde Hurbil

guztiarentzat. Erasoa gertatzen bada, astebetetz edo biz, bonbardaketa izugarriak izango dira Bagdaden. Gero borroka etorriko da. Beste aste batzuez aire erasoak izango dira. Tresna edo bonba berri guztiak probatuko dituzte... Grabatuko al ditu Rumsfeldek Pentagonoko garaipen dantzak *Reality Show* batean erakusteko? Golkoko Gerran bezala, ordenagailuen aurrean dauden teknikariek *William Tellen Obertura* entzungo al dute misil inteligenteak jaurtitzen dituzten bitartean?

Erasoa gertatzen bada, gizateriaren aurkako bortxa grotesko hori, kapitalismoa, arrazakeria, sexismoa eta autoritarismoa izango da, hau da, egunero gertatzen dena, baina aukera biolentoaz biderkatua; *ohiko negozioak*. Eta *ohiko negozioen* izaera basatia bortxazkoa eta heriogarria denez, altxatu eta bere aurka borrokatu behar dugu. Eta gure amorrua erakutsi behar dugu, baina inteligentzia erabiliz.

Jendaurrean erakutsi behar dugu oposizioa, argi eta ozen, Bushek gure gizarte mehatxua entzun eta senti dezan. Jakinarazi behar diogu bere eliteek Irakeko erasoarekin irabaziko dutena baino gehiago galduko dutela gure oposizioarekin.

Kontu horiez haratago, aurrerago begiratzten badugu, eta eraso horien aurrean Saudi Arabiako bazter batetik, edo Jordaniako edo Egiptoko batetik etor daitezkeen eraso terroristei buruz pentsatzen badugu, eta ohartzen bagara ustezko eraso terrorista horiek gure gobernuaren erantzun terrorista bortitzagoa izango dutela, aurretik egiten ari ginen biktimen aurreikuspena izugarri haziko da.

Bushek-eta badakite AEBek berriro Irak birrintzen badute AEBetan era bateko edo besteko erasoren bat izango dela. Badakite gerrak hori ekar dezakeela. AEBetako herritarren aurkako beste eraso batek Bushen agenda belikoa puztu egingo du, eta Bushek-eta badakite hori, eta agian horren bila dabilza.

AEBek Irak bonbardatzen badute, eta, ondorioz, norbaitek AEBei erasotzen badie, Bushek eta Ashcroftek oraindik gehiago biluztuko dituzte estatubatuarren askatasunak. Bushek eta munduko jabeek boterea eta jabetza esku gutxiagotara banatzeko

kanpaina egingo dute, eta Wall Streeteko indizeak ez diren beste guztiak —ongizatea dela, osasuna dela...— desagerrarazi nahiko dituzte.

Ipar Koreako nuklear kriskitin hotsak ere —eta nuklearrak zarata handia egiten du— badirudi musika direla Bushen belarrientzat.

Bere logika autoritarioak nahi du AEBetako herritarrek beldurra eta gorrotoa izatea, eta hori gerta dadin Bushek-eta *arerio* eta *mehatxu* argiak behar dituzte, herritarrek ezjakintasunean beldurra izan diezaien eta gorrota ditzan.

Bushek bereari eusten badio, Iraken aurkako eraso ez da gerra izango, *snuff film* guztien ama litzatekeen sarraskia baino. Filma *Technicolor*-en eta pantaila osoan erakutsiko dute; krispetak aukeran. Boom. Agur.

Ba al dago AEBetako politikari mugak jarriko dizkion inor edo ezer, eliteen gurariez aparte? Beharbada bai, baina zaila da ikusten. Bidegabekeriaren, berdintasunik ezaren eta duintasun ezaren aurka protesta egitea ia beti bidezkoa da. Jatea edo maitatzea bezala izan beharko zuen, ohikoa, gure gizatasuna adierazteko. Are gehiago; protesta erabili beharko genuke *ohiko negozioen* mareari aurre egiteko oposizioa indartu eta gero eta handiago egiteko. Eta protesta egin beharko genuke, baita ere, gure munduko transakzio eta interakzioen logika errotik aldatzeko; egungo *ohiko negozioak* erauzteko. Antolatu. Agur kapitalismoari.

Baina, egia esan behar da, badira berehala protesta egin beharreko uneak. 2003ko otsaila une horietako bat da.

Botere inperiala areagotzeko, Bush eta lagunak Irakeko herritarren aurkako misil erauntsia prestatzen ari dira. Hiru kateko prozesua ari dira garatzen.

Lehen katea: Ordularia 150 urte atzera egitea, nazioarteko harremanak indar hutsean oinarritzen ziren garaietara; egun duten indarrarekin, AEBak jaun eta jabe lirateke, eta edonon eta edonoiz gerra guztiak irabaziko litzukete.

Bigarren katea: Boterea eta ongizatea birbanatzea AEBetan, iraganean baino gehiago, eta gero eta esku gutxiagoetara. Kapitalismoaren gaitz endemikoak gutxitzeko urteetan egin diren programa sozial guztiak birrintzea. Arraza eta genero des-

berdintasunak eta antagonismoak areagotzea. Aukera guztiak goi mailan areagotu, eta beste maila guztietatik erauzi.

Hirugarren katea: Lehen eta bigarren kateak lortzeko oztopo bakarra eragozte. Hau da, disidentzia publiko eta politikoa desagerraraztea, hedabideen manipulazioa areagotuz eta errepresioa indartuz.

Gerraren aurkako oposizioa, AEBetan eta munduan, aurrekaririk gabeko mailan dago —are gehiago gerra hasi aurretik dela kontuan hartuta—. Orain, gure hurrengo mugimendua laugarren katea jartzea da. Ahaztu lehen hiru horiek eta piztu laugarrengoa; bertan, bakea eta justizia eraikitzeak aktibismoa libreki baitabil, elkartzen, antolatzen eta hazten. Hori eginda, agian gerra geraraziko dugu. Izua eta beldurra hedatzeko proiektua ez da aukera bakarra. Eta gerra gerarazten ez badugu, gutxienez gerrak eragingo dituen izugarrikeria asko eragotziko ditugu.

Eta gerra honetatik haratago, mugimendu politiko, moral, antolatu eta indartsua osatu behar dugu, hurrengo gerrak eragozteko. Eta gerrak eragozteaz haratago, agenda erreakzionarioak iraulliko dituen mugimendu bat sortu behar dugu, eta harreman globalen, ekologiaren, bizitza ekonomikoaren, emakume eta familien eta komunitate kulturalen askapenerako eremuak irabazi.

Oraindik erakunde apokaliptikoei gorrotoa diet. Ez da egoera apokaliptikoetan sekula ez garelako egon. Badira horrelako egoerak, non iruditzen zaigun beti gertaera apokaliptikoei aurre egin beharko diegula, mundu berri bat irabazi arte. Erakunde apokaliptikoen aurka nago, ikuspuntu erradikalak, baita egoerarik apokaliptikoenean ere, ahalik eta mugimendu indartsuena eta beti erne egongo dena eskatzen baitu, eta ez gertuko gertaeren inguruan erreakzioak eragiten dituen eta uneen uneko atxikimenduak biltzen dituen.

Larunbatean bezala, irten berriro kalera protesta egitera. Baina irten eta erakutsi berriro irteteko asmoa duzula, eta aldiro bidegabekeriez gehiago informatua egongo zarela, askapenaren bilaketan konprometitu zarela, eta gero eta organizatuago zaudela bestelako mundu bat eraikitzeo egitasmoan. Zatoz eta agertu, eta agertzen zaren aldiro izan zaitez gero eta positiboago. Hori dena da, eta ez une apokaliptikoetako erantzun hutsa, justizia eta askapenerako gure bidea. Bakea eta justizia irabazi behar ditugu, eta bi horietan oinarrituko den mundu berria.

NATO: erakunde zahar bat...

(Aurreko orrialdetik dator)

Harrokeriaren piramidea

Eta horrelako elkarte batentzat, onartezina da Bushen AEBak nahierara lasai ibiltzea. Inork ez du zalantza egiten —ezta estalinista nostalgikoan ere— Iraken diktadu-

ra arriskutsua dagoela, eta Saddam Hussein boteretik kendu behar dela. Hori besterik ez bazen arazoa, NATOk, EBk eta NBek Bushen esanari jarraituko zioten inolako baldintzarik gabe. Baina Berlin eta Paris asaldatu egin dira; izan ere, Bushen gobernuak gauzak harrotasunez egin nahi

ditu, aliatuekin hitz egin gabe, eta besteen interesak kontuan hartu gabe. Bide batez esanik: era berean asaldatzen dira EBN sartu nahi duten Europa ekialdeko herrialdeak, frantziar-alemanen ardatzaren harrokeriagatik.

Behin mendebaldeko hierarkiaren krisia finkatuta —Irak horren lehargarria baino ez da—, zaila da pentsatzea gauzak lehen-gora itzuliko direla. Ingelesekin eta estatubatuarrek elkarrekin lanean jarraituko

dute, betiko balioek euren horretan jarraitzen baitute *angloen elkartasunean*. Industria munduko gainerako harreman politiko eta ekonomikoak, ordea, landu egin beharko dira, egungo egoerara egokitzeko. Eta, tamalez, ez dago garbi ordena berri horrek Mendebaldeko Europari onurak ekarriko ote dizkion... oraingo prezio apa-lean.